

ИДЕИ ▾

ИНТЕРВЮТА ▾

КНИГИ ▾

ФИЛМИ ▾

ИЗКУСТВО ▾

МУЗИКА ▾

СЦЕНА ▾

ФОТОГРАФИЯ ▾

СПИСАНИЕТО

КАРАТОВО

в момента сте тук > начало > изкуство > нова митология

Харесвам 55

Твит

G+

Share

Споделяне

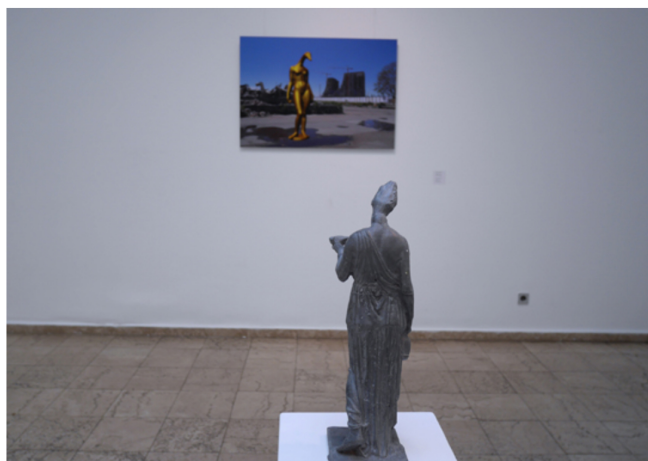

A A A

Албена Боева

2136 0 22.11.2017 16:19

НОВА МИТОЛОГИЯ

Кадър от изложбата „Овцата, змията, кучката и тяхното прасе“ на Албена Боева в галерия „Кредо Бонум“, 2017, фотография Албена Боева

С Албена Боева, след нейната изложба „Овцата, змията, кучката и тяхното прасе“ в галерия „Кредо Бонум“, разговоря Владислав Михайлова.

До началото на ноември т.г. в галерия „Кредо Бонум“ се състоя самостоятелната изложба „Овцата, змията, кучката и тяхното прасе“ на Албена Боева. Тя показва нова посока в работата на художничката и постави въпроса за стереотипите, в които попада съвременната жена. Част от тези произведения ще могат да се видят и в предстоящата изложба „Разместване на пластове. Младо изкуство в музея“ в Софийска градска художествена галерия, която ще се открие на 13 декември.

Изложбата се занимава със стереотипите за жената и може да се каже, че е свързана с по-голям кръг въпроси в сферата на феминизма. Кое те насочи към тази проблематика, която досега не присъстваше в работите ти?

Както знаеш, моите работи засягат различни теми. Всяка идея изследва отделен социален феномен и води до различно проучване. С по-сериозно изследване на темата феминизъм се срещнах миналата година, когато работих над една литовска танцова продукция „Диор в Москва“ – съвместен проект на хореографката Агния Шейко и драматуржката Ингрида Гербутавискиуте. Те бяха направили едно много сериозно проучване за промяната на ролята на жената в Източна Европа след перестройката. Работата им има документален характер и се основава на цитати от различни женски списания и интервюта. Това, което добавих към тяхното проучване, беше още информация и визуалност, събрана от различни интернет платформи и коментари под тематични статии. След като създадохме представлението, се оказах напълно погълната от темата и тогава се роди първоначалната идея за интерактивната

към сайта на списанието
изтегли pdf

КОЛУМНИСТИ

ТОНИ НИКОЛОВ

всичко от автора

АНДРЕЙ ЗАХАРИЕВ

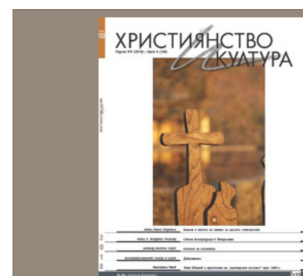
всичко от автора

ДАНИЕЛ СМИЛОВ

всичко от автора

→ виж всички колумнисти

към сайта на списанието
изтегли pdf

НАШИЯТ ИЗБОР

Ретроспективна изложба на Александър Добринов – 120 години от рождението му, в Софийската градска художествена галерия. По

инсталация „Сивилите“. В тази инсталация комбинирам няколко женски глави и октопод. Чрез завъртане на колелото на хамстер зрителят избира персонаж, който изговаря един от общо 30 сексистки коментара, които определят ролята на жената в днешното общество.

Имаше ли процес на целенасочено изследване и наблюдение, който предхожда самите работи, и можеш ли да разкажеш повече за него?

Отне ми повече от година да формулирам изложбата във вида ѝ, в който я показах в София. Много ми помогна фактът, че успях да покажа различни нейни етапи във Финикс и Берлин и на базата на реакциите на публиката да изградя наратива. Започнах в Литва със социологическото проучване на Анета Павленко и стигнах до есетата на американската феминистка Дона Харауей, преминавайки през редица статии, които коментират правата и проблемите на жените по целия свят. Най-изтощителната част от това проучване беше събирането на коментарите под различните тематични статии, които в последствие използвах в „Сивилите“. В един момент се оказах напълно изгубена в море от агресия и потисничество. Там на помощ дойде моята сестра, Гергана Баева, която е доктор по медийни науки. Тя подходи аналитично и много ми помогна да организирам и овладяя материала, който бях събрала.

Темата за образа на жената е доста устойчива в българското изкуство, може да бъде проследена почти през цялата му модерна и съвременна история. Как би определила твоя подход и с какви други проблеми е свързан той?

Темата за образа на жената в съвременната сцена според мен е слабо представена. Чисто феминистките изложби са рядкост. В източния блок има плахост да се наречеш феминист, да имаш ясна позиция. А темата за женския образ произлиза от традицията в изкуството в един исторически план жената да е единствено образ-обект. Тя е рядко или почти никога герой, който поема нещата в своите ръце. Жената в изкуството е красива, невинна, изкусителна, жертва. В българското изкуство героичен е образът на майката, но и той е основно страдащ, жертва. В съвременната култура пък доминира разчлененият женски образ. В рекламите виждаме едър план на крака, гърди, устни, дупета. Липсва цялост. Моят подход към скулптурите в изложбата използва именно това разчленяване на жената. Взимам намерен онлайн 3D модел на част женска скулптура и част от животно и ги прекомбинирам в нов образ, който показва състояние на сила. Тези модели после принтирам в 3D и/или отливам в бетон. По този начин създавам нови хтонични богини, произлизащи от всекидневни сексистки обиди като „свиня“, „змия“, „овца“. Да наречеш жена „овца“, означава, че я смяташ за глупава. Моята овца е спокойна и вглъбена в себе си. Тя не се интересува от това какво мислят хората за нея. „Кучка“ пък е жена, която е твърде амбициозна и е сексуално освободена. Роля, която не съпада със стереотипите за жената. Кучката от изложбата е комбинация от модел на мъжко куче и индийско женско божество с голям бюст. Тя е носител на двата пола и има силата да бъде на върха. Кравата е съвкупност от скулптура на афроамериканска робиня и крава, символ на пълната експлоатация. Също така за мен беше важно да покажа един мултикултурен образ, който не говори единствено и само през проблемите на бялата жена, която често е в привилегирована позиция. Именно затова в „Сивилите“ използвам лица на иранка, японка, ромка, българка и афроамериканка.

Може ли да се каже, че в работи има елемент на „политизиране“ на личното? По какъв начин стереотипите за жената, с които работиш, оказват влияние на обществените ѝ позиции и роли? Мислила ли си за това?

Работите коментират обществено приети норми на поведение и стереотипи. Те нямат личен характер, но се заиграват с битовото и оттам навлизат в една по-интимна среда. Традиционно ролята на жената е да отглежда семейството и това е доминиращото обществено мнение. Разбира се, в днешно време тя е

Софияската графика художествена галерия до 28 октомври.

Второ издание на Кинотека – фестивал на полския филм: от 30 септември до 6 октомври в Културния център Г8. Програмата – [тук](#).

Чешкият писател Ян Новак представя графичната си новела „Затопек“, публикувана от ИК „Жанет 45“ в превод на Васил Самоковлиев. На 3 октомври от 18.30 ч. – в Чешкия център в София; на 4 октомври от 18 ч. във *Vintage House* в Дом на културата „Борис Христов“, Пловдив; на 5 октомври от 18 ч. в Дом „Канети“, Русе.

свободна да работи, стига децата да не остават на заден план. Статистиките показват, че кариерното развитие на жените страда именно от факта, че на тях се пада основната задача по отглеждането на децата. Тезата се защитава с биологичния фактор на кърменето. Разбира се, изцяло се пренебрегва фактът, че децата след една година се хранят с друга храна и ролята по храненето може да бъде поета от всеки. Пренебрегва се и фактът, че ако повече бащи ползваха бащинство и отглеждаха децата си наравно с майките, то подобна конкуренция не би имало. Тогава пред всички еднакво би стоял изборът деца или кариера, докато в момента този избор се пада основно на жените. Жените, разбира се, поемат и вината, ако не родят, когато обществото смята за добре, или пък, не дай си Боже, изберат въобще да нямат деца. Също така стереотипите, че жената трябва да е пасивна, да не доминира, да е хубава, ѝ пречат да се изразява, да се бори и да пази своите позиции, съответно и да има обществено влияние. Например в България имаме висок процент народни представители жени, но общественото мнение е, че те са там, само защото са послушни и удобни.

Изложбата е изградена на принципа на една базисна опозиция, това е така, дори и в чисто визуален план: от една страна, тя се занимава със съвременни стереотипи, материалите, които си използвала, са актуални, от друга обаче, говори чрез архетипни образи. По какъв начин самата ти осмисляш това митологизиране, изваждане сякаш извън времето?

Това състояние *извън времето* е подход, който цели да придаде едновременност на случването. Така е било и все още е. Често се твърди, че няма нужда от феминизъм, защото жените имаме равни права и няма за какво да се борим. Използвам 3D принтиране в гипс и отливки в бетон, в комбинация с класически образ и подредба. С този подход умишлено целя „да подкопая“ почвата под краката на зрителя и да подчертая нуждата от разбиране на проблема. Живеем във време, когато усещането за апокалипсис е много силно. Унищожителни урагани, разтапяне на ледници, масови престрелки и убийства на публични места, страх от емигрантската криза – това са всекидневните новини, на които сме подложени. Подобни времена са подходящи за появата на нова митология, нови спасители. Аз предлагам една версия, която пропагандира баланс и обръщане към женската сила. Именно това загатам в колажите, където скулптурите на богините поставям на места със социално значение – ИПК „Родина“ и схемата на източване на КТБ в София, плажа Корал, белградския квартал Савамала и корупционната схема около големия инвеститорски проект *Waterfront*, мексиканските емигранти във Финикс. Скулптурите тук припознават проблема и се превръщат в негов символ.

В светлината именно на актуалното, не мога да не ти задам и още един въпрос. В момента сме свидетели на вълна от недоволство и донякъде екстремно поставяне на проблема за сексизма. Виждаме това в скандала, започнал с обвиненията към Харви Уайнстийн, които се мултиплицират и спрямо други холивудски фигури като Кевин Спейси. Очевидно сме свидетели на пренареждане на властовите йерархии, на промяна на стереотипите. Как се отнасяш към случващото се?

Много ме радват последните скандали и общественият дебат около тях. Независимо, че отрици вълна от реакции на недоволни и пренебрегнати мъже, за пръв път за успеха на жената не се говори през призмата на това „с кого е спала, за да успее“, а през насилието, което бива упражнявано всекидневно върху много жени от доминиращи мъже. Тоест за първи път говорим не за вината на „кучката“, която няма морал, а за вината на насилника, на когото му липсва такъв. Това е изключително важен разговор.

Предишна статия

ГАРВАНИ

Следваща статия

ОТВЪД СВОБОДАТА И ДОСТОЙНСТВОТО

СВЪРЗАНИ СТАТИИ

ОЩЕ ОТ АВТОРА

**НЕСКРИТИТЕ УДОВОЛСТВИЯ
НА РАДА БУКОВА**

ПТИЦИТЕ В ИЗКУСТВОТО

**НАДАР, КОЙТО ИЗДИГНА
ФОТОГРАФИЯТА ДО
ВИСОТИТЕ НА ИЗКУСТВОТО**

към сайта на списанието
изтегли pdf

КОЛУМИСТИ

ТОНИ НИКОЛОВ

всичко от автора

АНДРЕЙ ЗАХАРИЕВ

всичко от автора

ДАНИЕЛ СМИЛОВ

всичко от автора

→ [виж всички колумнисти](#)

към сайта на списанието
изтегли pdf